

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

Betragtninger over et liv viet til Gud

Ægte succes i dette liv opnås ved at indvie vores liv – det vil sige vores tid og vore valg – til Guds formål.

Da jeg var ung, besøgte jeg Verdensudstillingen i New York City i 1964. Et af mine yndlingsstop var SDH-kirkens pavillon med sin imponerende kopi af Salt Lake templets spir. Der så jeg for første gang filmen *Menneskets søgen efter lykke*. Filmens skildring af frelsesplanen, fortalt af ældste Richard L. Evans, havde en betydelig indvirkning på mange besøgende, inklusive mig. Ældste Evans har blandt andet sagt:

»Livet tilbyder jer to værdifulde gaver – den ene er tid, og den anden er frihed til at vælge – frihed til at bruge tiden, som man selv vil. Man er fri til at bytte den tid, man har fået, med flygtig spænding. Man kan udveksle den med sanselige ønsker. Man kan investere den i begærlighed ...

I har frihed til at vælge. Men det er ikke nogen god handel, for i intet af dette finder man ikke nogen varig tilfredsstillelse.

På et tidspunkt skal I stå til ansvar for hver dag, hver time, hvert minut af jeres liv på jorden. Og det er i *dette* liv, at I vandrer i tro og beviser, at I er i stand til at vælge det gode frem for det onde, det rette frem for det forkerte, varig glæde frem for ren og skær

fornøjelse. Og jeres evige belønning er i overensstemmelse med jeres valg.

En af Guds profeter har sagt: »Mennesket er til for at kunne nyde glæde – en glæde, der omfatter at leve et helt og et rigt liv, et liv tilegnet at tjene andre, at skabe kærlighed og harmoni i hjemmet og at modtage belønningen for ærligt arbejde – en glæde, der omfatter at tage imod Jesu Kristi evangelium med dets krav og befalinger.

Kun derved vil I finde den sande glæde, en glæde, der ikke forsvinder med lyset, musikken og de mange mennesker.«¹

Disse udtalelser giver udtryk for, at vores liv på jorden er en forvaltning af tid og valg, som vi har fået af vor Skaber. Ordet *forvaltning* minder os om Herrens indvielseslov (se fx L&P 42:32, 53), som handler om økonomi, men i større grad anvendelse af celestrial lov i livet her og nu (se L&P 105:5). At indvie er at indsætte eller vie noget til at være helligt, som er ofret til et helligt formål. Ægte succes i dette liv opnås ved at indvie vores liv – det vil sige vores tid og vore valg – til Guds formål (se Joh 17:1, 4; L&P 19:19). Ved at gøre dette lader vi ham løfte os til vores højeste skæbne.

Jeg vil gerne betragte fem bestanddele i et liv indviet til Guds formål sammen med jer: Renhed, arbejde, respekt for sit fysiske legeme, tjeneste og retskaffenhed.

Som Frelseren viste os, er et indviet liv et rent liv. Selv om Jesus er den eneste, der har levet et syndfrit liv, har de, der kommer til ham og tager hans åg på sig, krav på hans barmhjertighed, der vil gøre dem lig ham, uskyldige og pletfri. Med dyb kærlighed indgyder Frelseren os mod med disse ord: »Omvend jer, alle I jordens ender, og kom til mig, og bliv døbt i mit navn, så I må blive helliggjort ved at modtagelsen af Helligånden, så at I må stå uplettede for mig på den yderste dag« (3 Ne 27:20).

Indvielse betyder derfor omvendelse. Stædighed, oprør og efterrationalisering må opgives, og i stedet for må man sætte underkastelse, et ønske om irettesættelse og accept af alt, hvad Herren måtte kræve. Det er, hvad kong Benjamin kaldte at aflægge det naturlige menneske, at give efter for den hellige Ånds tilskyndelser og at blive »en hellig ved Herren Kristi forsoning« (Mosi 3:19). Sådanne er lovet Helligåndens stadige nærvær. Et løfte, der erindres og fornys, hver gang en omvendt sjæl tager Herrens nadver (se L&P 20:77, 79).

Ældste B.H. Roberts beskrev engang processen med disse ord: »En mand, der således vandrer i Guds lys, visdom og kraft, vil til sidst, ved selve kraften på denne forbindelse, gøre Guds lys, visdom og kraft til sin egen – idet han fletter disse lysstråler til en guddommelig kæde, der for evigt vil binde ham til Gud og Gud til ham. Dette er summen af Messias' forunderlige ord: »Du, fader, i mig, og jeg i dig – større end dette kan et menneskes storhed ikke blive.«²

Et indviet liv er et liv i arbejde. Allerede tidligt i sit liv begyndte Jesus at udføre sin Faders gerning (se Luk 2:48-49). Gud selv blev herliggjort gennem sin gerning med at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for sine børn (se Moses 1:39). Vi har et naturligt ønske om at tage del i hans gerning sammen med ham, og som følge af det, bør vi erkende, at alt ærligt arbejde er Guds gerning. Lad mig citere Thomas Carlyle: »Alt ærligt arbejde er helligt, i alt ærligt arbejde, selv manuelt arbejde, er der noget guddommeligt. Arbejde har over den ganske jord sin rod i himlen.«³

Gud har udformet dette jordeliv til at kræve næsten konstant anstrengelse. Jeg mindes profeten Joseph Smiths enkle udtalelse: »[Vi] var ved vedvarende arbejde i sand til at skaffe os et rimeligt underhold« (JS-H 1:55). Gennem arbejde opretholder og beriger vi livet. Det gør os i stand til at overleve jordelivets skuffelser og tragedier. Hårdt arbejde giver en følelse af selvværd. Arbejde opbygger og forædler vores karakter, skaber skønhed og er et redskab, hvorved vi tjener hinanden og Gud. Et indviet liv er fyldt med arbejde, somme tider ensformigt, somme tider ydmygt, somme tider uværdsat, men altid arbejde, der forbedrer, sætter i orden, opretholder, opløfter, tjener og stræber efter.

Når jeg nu har lovprist arbejde, vil jeg også tilføje et venligt ord om fritid. Ligesom ærligt slid giver hvilen sødme, er sunde fritidsbeskæftigelser arbejdets sikre ledsager og ven. Musik, litteratur, kunst, dans, drama, sport – alt dette kan sørge for underholdning, der beriger vores liv og fremmer dets indvielse. På samme tid er det næppe nødvendigt at sige, at meget af det, der går for at være underholdning i dag, er rå, nedværdigende, voldeligt, sindssløvende og spild af tid. Ironisk nok kræver det til tider hårdt arbejde at finde sunde fritidsbeskæftigelser. Når underholdning går fra dyd til last, ødelægger det et indviet liv. »Pas derfor på ... at I ikke dømmes det, som er ondt, til at være af Gud« (Moro 7:14).

Et indviet liv respekterer den enestående gave, det er at have et fysisk legeme, som er guddommeligt skabt i Guds eget billede. Et vigtigt formål med livet på jorden er, at hver ånd vil modtage et sådant legeme og lære at udøve sin handlefrihed i et kødeligt tabernakel. Et fysisk legeme er også absolut nødvendigt for ophøjelse, der kun kommer ved en fuldkommen forening af det fysiske og det åndelige, som vi ser det med vor elskede, opstandne Herre. I denne faldne verden er nogle liv smerteligt korte, nogle legemer er misdannede, ødelagte eller knap levedygtige. Alligevel er livet langt nok for hver ånd, og hvert legeme gør sig fortjent til opstandelse.

De, der tror, at vore legemer blot er resultatet af en evolutionær tilfældighed, føler ikke nogen form for ansvarlighed over for Gud eller nogen anden for, hvad de gør med eller ved deres legeme. Vi, der har et vidnesbyrd om en vidtrækkende eksistens med en evighed, der omfatter et førjordisk og jordisk liv og et liv efter døden, må erkende, at vi har en pligt mod Gud i forbindelse med det kronende værk af hans fysiske skabelse. Som Paulus sagde:

»Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud? I tilhører ikke jer selv,

for I blev købt dyrt. Ær derfor Gud med jeres legeme!« (1 Kor 6:19-20).

Holder vi os til disse sandheder og præsident Thomas S. Monsons anvisninger ved sidste generalkonference i april måned, vil vi bestemt ikke vansire vores legeme med tatoveringer, svække det med stoffer eller tilsmudse det ved at begå utugt, være utro eller usømmelige.⁴ Efter som kroppen er åndens redskab, er det nødvendigt, at vi tager os så godt af den, som vi kan. Vi bør vie dens kraft til at tjene og fremme Kristi værk. Paulus sagde: »Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag« (Rom 12:1).

Jesus viste os, at et indviet liv er et liv fuld af tjeneste. Kun timer før forsoningens lidelser begyndte, vaskede Herren ydmygt sine disciples fødder og sagde til dem:

»Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder.

Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.

Sandelig, sandelig siger jeg jer: En tjener er ikke større end sin herre, og en udsending ikke større end den, der har sendt ham« (Joh 13:14-16).

De, der i al stilhed og med omtanke går rundt og gør godt, er eksempler på denne form for indvielse. Der er ingen, der i vor tid har indarbejdet dette træk bedre i sit daglige liv, end præsident Thomas S. Monson. Han har udviklet en egenskab til at lytte, og kan skelne selv Åndens svageste hvisken om, at der er nogen, han kan række ud til og hjælpe. Ofte er det gennem enkle handlinger, han udviser en guddommelig kærlighed og opmærksomhed, men Thomas Monson reagerer altid og hver gang.

Mine bedsteforældre Alexander De Witt og Louise Vickery Christofferson var eksempler på samme hengivenhed. Bedstefar var en stærk mand og var god til at klippe får, inden der var noget, der hed elektriske klippemaskiner. Han blev god nok til, at han kunne sige: »På én dag klippede jeg 287 får og kunne have klippet over 300, men vi løb tør for får.« I 1919 klippede han over 12.000 får og tjente ca. \$ 2.000. Med de penge kunne han have udvidet sin gård betydeligt og fået et bedre hjem, men der kom et kald fra Brødrene om at tjene i Sydstaternes mission, og med Louises fulde støtte accepterede han kaldet. Han efterfulgte sin hustru (der dengang ventede deres første søn, min far) og deres tre døtre med pengene fra

fåreklipningen. Da han glad vendte hjem to år senere, bemærkede han: »Vores opsparing rakte til to år, og vi havde \$ 29 tilbage.«

Et indviet liv er et retskaffent liv. Vi ser det hos en mand og hustru, »som ærer deres ægteskabsløfter med fuldstændig troskab«. ⁵ Vi ser det hos en mor og far, hvis åbenlyse førsteprioritet er at pleje deres ægteskab og sikre deres børns fysiske og åndelige velfærd. Vi ser det hos dem, der er ærlige.

For år tilbage lærte jeg to familier at kende, der var i færd med at opløse en fællesejet virksomhed. Cheferne, to mænd, der var venner og medlemmer af samme kristne menighed, havde etableret firmaet mange år tidligere. De havde generelt et godt forhold til hinanden som forretningspartnere, men som de blev ældre, og den næste generation begyndte at tage del i firmaet, opstod der konflikter. Til sidst besluttede alle parter, at det ville være

bedst at dele aktiverne imellem sig og gå hver til sit. En af de oprindelige partnere havde udtænkt en strategi med sine advokater, der ville sikre ham en betydelig finansiel fordel, når afviklingen skulle ske, på bekostning af den anden partner og hans sønner. På et møde mellem parterne, klagede en af sønnerne over denne urimelige behandling og appellerede til modpartens ære og kristne tro. »Du ved, det ikke er rigtigt at gøre,« sagde han. »Hvordan kan du udnytte nogen på den måde, specielt en bror i den samme kirke?« Den første partners advokat svarede skarpt: »Åh, så blev dog voksen! Hvordan kan du være så naiv?«

Retskaffenhed er ikke naivitet. Det, der er naivt, er at formode, at vi ikke skal stå til ansvar for Gud. Frelseren sagde: »Min Fader sendte mig, så jeg kunne blive løftet op på korset ... for at mennesker, ligesom jeg var blevet løftet op ved mennesker, skulle blive løftet

op ved Faderen for at stå foran mig for at blive dømt efter deres gerninger, om de er gode, eller om de er onde« (3 Ne 27:14). Den, der lever et indviet liv, søger ikke at udnytte andre, men vil i stedet vende den anden kind til, og hvis det kræves, at han giver sin kjortel væk, vil han også give sin kappe (se Matt 5:39-40). Frelserens strengeste irettesættelse var af hyklere. Hykleri er forfærdeligt nedbrydende, ikke bare for hykleren, men også for alle, der iagttager eller kender til dennes opførsel, især børn. Det ødelægger tro, hvorimod ære er den frugtbare jord, hvori troens frø trives.

Et indviet liv er en smuk ting. Dets styrke og klarhed er »som et meget frugtbart træ, som er plantet i et prægtigt land ved en ren bæk, og som giver megen dyrebar frugt« (L&P 97:9). Den indflydelse, en indviet mand eller kvinde har på andre, er af stor betydning, specielt på dem, der er nærmest og kærest. Mange af dem, der er gået forud for os, og dem, der lever i blandt os, har lagt et grundlag for vores lykke. På samme måde vil fremtidige generationer fatte mod som følge af jeres indviede liv, og erkende deres gæld til jer for at være i besiddelse af alt, hvad der virkelig har betydning. Må vi indvie os selv til at være Guds sønner og døtre, »så vi, når han viser sig, vil være som han, for vi skal se ham, som han er, så vi må have dette håb« (Moro 7:48; se også 1 Joh 3:2). Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Man's Search for Happiness*, pjese, 1969, s. 4-5.
2. B.H. Roberts, »Brigham Young: A Character Sketch«, *Improvement Era*, juni 1903, s. 574.
3. Thomas Carlyle, *Past and Present*, 1843, s. 251.
4. Se Thomas S. Monson, »Forberedelse bringer velsignelser«, *Liahona*, maj 2010, s. 64-67.
5. Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Det, der betyder mest

Hvis livet med sin hektiske fart og megen stress har gjort det vanskeligt for jer at juble, så er tiden måske inde til igen at fokusere på det, der betyder mest.

Det er bemærkelsesværdigt, hvor meget vi kan lære ved at iagttage naturen. Fx kan videnskabsmænd studere træernes ringe og komme med velkvalificerede gæt om klima og vækstbetingelser for hundreder og endda tusinder af år siden. Noget af det, vi lærer ved at iagttage træers vækst, er, at på tidspunkter, hvor betingelserne er ideelle, vokser træerne i normal hastighed. Men på tidspunkter, hvor vækstbetingelserne ikke er ideelle, vokser træerne langsommere og bruger deres energi på det, der er nødvendigt for overlevelse.

Nu tænker nogle af jer måske: »Det er alt sammen meget godt og udmærket, men hvad har det at gøre med at flyve et fly?« Det skal jeg sige jer.

Har I nogensinde været i et fly og oplevet turbulens? Den mest almindelige årsag til turbulens er en pludselig forandring i luftstrømmen, hvilket får flyet til at vippe, slingre og rulle. Selv om fly er bygget til at modstå langt større turbulens end noget, I nogensinde vil opleve på en almindelig tur, kan det stadig bringe passagerer ud af fatning.

Hvad tror I, piloter gør, når de kommer ud for turbulens? En pilot elev tror måske, at en højere fart er en god strategi, fordi det vil få dem hurtigere

gennem turbulensen. Men det kan være fejlagtigt at gøre. Professionelle piloter ved, at der findes en optimal hastighed til at flyve gennem turbulens, som vil minimere turbulensens negative virkning. Og for det meste vil det sige at nedsætte hastigheden. Det samme princip gælder også for vejbump.

Derfor er det et godt råd at sænke farten lidt, stabilisere retningen og fokusere på det vigtigste, når man støder på ugunstige forhold.

Det moderne livs fart

Det er en enkel, men afgørende lektie, vi kan lære. Det kan virke logisk, når man taler om træer eller turbulens, men overraskende nok er det let at ignorere denne lektie, når det drejer sig om at anvende disse principper i vores hverdag. Når stressniveauet stiger, når bekymringerne melder sig eller tragedien rammer, forsøger vi alt for ofte at opretholde den samme hektiske fart eller endda øge den, idet vi på en eller anden måde tror, at jo mere fart, vi har på, des bedre stillet er vi.

Et karakteristisk træk ved det moderne liv lader til at være, at vi bevæger os med stadig større fart, uden hensyn til turbulens eller forhindringer.